

[Prima Pagină](#) > ... > [Legislație Și Jurisprudență](#) > [Legislația Națională](#) > Finland

Legislația națională

Conținut furnizat de
Finlanda

Finlanda

Această pagină vă oferă informații privind sistemul juridic din Finlanda.

Izvoare de drept

Termenul „izvoare de drept” se referă la sursele unde pot fi găsite normele legislative. În Finlanda, anumite izvoare de drept sunt naționale iar altele sunt internaționale. Anumite surse sunt scrise iar altele sunt nescrise. Un rezumat privind toate sursele de drept este prezentat mai jos.

Tipuri de instrumente legale – descriere

Izvoare de drept naționale

Cele mai importante surse naționale de drept sunt legile scrise. Termenul „legi”, în acest context, ar trebui să fie interpretat în sens larg, însemnând Constituția, legile ordinare (cunoscute și ca legi ale Parlamentului), decrete, fie că sunt emise de către Președintele Republicii, de către Consiliul de Miniștri sau ministere, și norme legislative emise de autoritățile de rang inferior. Normele legislative emise de autoritățile de rang inferior și decretele pot fi emise numai cu respectarea Constituției sau a unei legi ordinare, care în mod normal specifică organismul sau autoritatea de stat autorizată să emită o astfel de normă.

În situația în care nu există nicio lege scrisă, capitolul 1 articolul 11 din Codul de procedură prevede ca sursa de drept să fie cutuma. Pentru a fi obligatorie, cutuma trebuie să fie echitabilă. Normele cutumiare datează din cele mai vechi timpuri, iar semnificația curentă a acestora nu este foarte exactă. În prezent, „cutuma” se referă în principal la anumite practici stabilite care sunt aplicate, de exemplu, în cadrul activităților comerciale. Deoarece reglementările stipulate în legislația scrisă sunt, la ora actuală, destul de cuprinzătoare, astăzi cutuma este rar relevantă ca sursă de drept. Cu toate acestea, în anumite domenii precum dreptul contractual, dreptul cutumiar ocupă o poziție destul de importantă chiar și în prezent.

Lucrările legislative pregătitoare și hotărârile judecătorești reprezintă, de asemenea, surse de drept. Lucrările legislative pregătitoare oferă informații despre intenția legiuitorului și, din acest motiv, astfel de documente sunt folosite pentru interpretarea legislației. Dintre diferitele hotărâri judecătorești, cele mai importante, ca surse de drept, sunt cele ale instanțelor superioare, și anume Curtea Supremă și Curtea Supremă Administrativă. Hotărârile acestor două curți se numesc precedente. Cu toate că precedentele nu sunt obligatorii din punct de vedere legal, acestea au o importanță deosebită în practică. Hotărârile altor instanțe pot fi surse de drept la fel de importante. Într-adevăr, în cazul în care hotărârea emisă de o instanță inferioară este definitivă, practica instanței inferioare poate avea o importanță deosebită din punct de vedere practic.

Jurisprudența, principiile legale generale și argumentele de fapt sunt considerate, de asemenea, surse de drept naționale. Responsabilitatea specifică a jurisprudenței este de a cerceta conținutul sistemului juridic – interpretarea și clasificarea normelor juridice – motiv pentru care aceasta este considerată, de asemenea, sursă de drept. Mai mult, principiile juridice generale și argumentele practice, pot fi considerate surse de drept. Așa cum se va arăta mai jos, poziția acestor surse în ierarhia surselor de drept este inferioară poziției celorlalte surse menționate anterior.

Izvoare de drept internaționale și legislația Uniunii Europene

Acordurile internaționale și alte obligații internaționale la care s-a angajat Finlanda reprezintă surse de drept obligatorii în Finlanda. Practica organismelor internaționale care pun în aplicare astfel de acorduri, reprezintă, de asemenea, o importantă sursă de drept. Un exemplu de sursă de drept din această categorie este Convenția Consiliului Europei privind Drepturile Omului; practica Curții Europene a Drepturilor Omului este astfel relevantă în ceea ce privește interpretarea Convenției.

Ca membru al Uniunii Europene, Finlanda se supune actelor cu putere de lege, regulamentelor și directivelor acesteia. Acestea se numără printre cele mai importante tipuri de acte legislative ale Uniunii Europene. Regulamentele sunt direct aplicabile tuturor statelor membre iar acestea trebuie să pună în aplicare directivele Uniunii. Prin urmare, lucrările preliminare în cadrul adoptării legislației pot avea o oarecare relevanță în ceea ce privește modul în care dreptul UE este interpretat, chiar dacă respectiva relevanță este în mod evident mult mai redusă decât cea a lucrărilor pregătitoare pentru legislația națională.

Alte instrumente UE de reglementare sunt obligatorii pentru Finlanda în aceeași măsură în care acestea sunt obligatorii și pentru alte state membre. Hotărârile Curții de Justiție a Comunităților Europene sunt de asemenea importante ca sursă de drept, întrucât acestea fac parte din corpul legislației UE.

Ierarhia normelor

În mod obișnuit, sursele de drept din Finlanda sunt împărțite în surse superioare cu forță juridică obligatorie, surse inferioare cu forță juridică obligatorie și surse admisibile. Legile și cutuma sunt surse superioare cu forță juridică obligatorie. Prin urmare, acestea ocupă cea mai înaltă poziție în ierarhie. Este datoria oficială a autorităților de aplicare a legislației de a le respecta; ignorarea acestora este considerată conduită necorespunzătoare în exercitarea funcției.

Ierarhia legislației naționale este următoarea:

1. Constituția
2. legile ordinare (legile Parlamentului)
3. decrete emise de Președintele Republicii, Consiliul de Miniștri și miniștrii
4. norme legislative emise de autoritățile de rang inferior.

Sursele de drept inferioare cu forță juridică obligatorie, și anume cele care ocupă un loc inferior în ierarhie, cuprind lucrările legislative pregătitoare și hotărârile judecătorești. Nerespectarea acestor surse nu are drept rezultat sancționarea autorității responsabile de punerea în aplicare pentru comportament necorespunzător în exercitarea funcției, dar crește probabilitatea de contestare a unei hotărâri în fața unei instanțe superioare. Sursele admisibile ale categoriilor de legislație includ jurisprudența, principiile legale generale și argumentele de fapt. Sursele de drept admisibile nu sunt obligatorii, dar pot fi folosite în vederea susținerii unui argument și, în consecință, în vederea consolidării motivelor ce stau la baza unei hotărâri.

Acordurile internaționale ocupă aceeași poziție ierarhică ca a instrumentului folosit pentru transpunerea respectivelor acorduri în Finlanda. Astfel, dacă un acord internațional este transpus prin intermediul unei legi, prevederile acordului ocupă poziția ierarhică a prevederilor respectivei legi. Cu toate acestea, în cazul în care o obligație internațională este transpusă în temeiul unui decret, prevederile sale au rangul ierarhic al prevederilor decretului. Normele de transpunere sunt, prin urmare, similare prevederilor naționale având același rang ierarhic.

Cadrul instituțional

Instituțiile responsabile cu adoptarea normelor legale

Conform Constituției finlandeze, puterea legislativă din Finlanda îi revine Parlamentului. Parlamentul adoptă toate legile ordinare și stabilește, de asemenea, amendamentele la Constituție. Legile sau normele de bază adoptate de Parlament pot învesti cu autoritate anumite alte organisme în vederea emiterii de norme legislative cu privire la anumite chestiuni. Pe baza unei astfel de autorizări, Președintele Republicii, guvernul și un ministru pot emite decrete. Dacă nu există prevederi care să specifice persoana care trebuie să emită un decret, acesta este emis de guvern. În anumite împrejurări, o autoritate de rang inferior poate fi de asemenea autorizată, prin intermediul unei legi, să emită norme legislative cu privire la anumite chestiuni. Această procedură se aplică atunci când există motive specifice legate de obiectul respectivelor norme și atunci când relevanța materială a

normelor respective nu necesită ca acestea să fie stabilite printr-o lege sau un decret. De asemenea, domeniul de aplicare a unei astfel de autorizări trebuie să fie clar definit. Niciun alt organism în afară de cele menționate mai sus nu este autorizat să emită norme legislative obligatorii.

Procesul de luare a deciziilor

Adoptarea și intrarea în vigoare a normelor legislative

Pentru ca legislația să fie adoptată, aceasta trebuie să fie prezentată Parlamentului pentru dezbateri, ca propunere de guvern sau ca inițiativă a unui membru al Parlamentului. Propunerile de guvern sunt elaborate în cadrul ministerelor, fiind discutate ulterior în sesiunea plenară a guvernului. Ulterior, hotărârea de a prezenta propunerea de guvern în fața Parlamentului este luată în sesiunea prezidențială.

În Parlament, o propunere de guvern este, mai întâi, supusă dezbaterilor preliminare, după care este atribuită unei comisii parlamentare în vederea evaluării. Comisia audiază experți și întocmește un raport cu privire la propunerea guvernului. Chestiunea este apoi transmisă sesiunii plenare a Parlamentului, în cadrul căreia raportul comisiei parlamentare reprezintă baza discuțiilor. Hotărârea de a adopta o lege este exprimată în sesiunea plenară a Parlamentului după două lecturi ale acesteia. Parlamentul poate adopta o lege fără modificări, cu modificări sau o poate respinge. În consecință, hotărârea finală privind soarta unei legi revine Parlamentului. Legile ordinare sunt adoptate în Parlament pe baza unei majorități simple, în timp ce un amendament al Constituției necesită majoritatea stipulată.

După aprobarea propunerii legislative de către Parlament, aceasta este transmisă Președintelui Republicii în vederea aprobării. Legea intră în vigoare la data prevăzută în proiectul de lege, dar nu înainte de a fi publicată în Monitorul Oficial, „*Statutes of Finland*”.

Decretele emise de către Președintele Republicii, de către guvern sau de către un ministru sunt pregătite în cadrul ministerului care se ocupă de respectiva chestiune. În cazul decretelor prezidențiale, Președintele Republicii ia decizia de a emite un decret pe baza unei propuneri prezentate de guvern. Emiterea decretelor guvernamentale este stabilită în cadrul sesiunilor plenare ale guvernului, iar emiterea decretelor ministeriale este stabilită de ministerele implicate. Toate decretul sunt publicate în Monitorul Oficial al Finlandei. Un decret intră în vigoare în la data menționată în același decret, dar în niciun caz nu intră în vigoare înainte de publicarea acestuia în Monitorul Oficial al Finlandei.

Normele legislative emise de autoritățile de rang inferior – care, în practică, sunt de obicei denumite hotărâri sau reglementări – sunt elaborate de autoritatea implicată, care hotărăște și în ceea ce privește adoptarea acestora. Regulamentele adoptate de autoritățile de rang inferior intră în vigoare la data stipulată și sunt publicate în compendiu de reglementări al autorității implicate.

Baze de date juridice

Finlex

[Finlex](#) reprezintă o bancă de date juridică cu peste treizeci de baze de date. Informațiile referitoare la legislație din Finlex sunt organizate în șase baze de date. Acestea includ, printre altele:

- o bază de date a traducerilor legilor și decretelor din Finlanda, inclusiv traducerile legilor Parlamentului din Finlanda (în principal în limba engleză)
- textele consolidate ale legilor și decretelor (în limbile finlandeză și suedeză)
- o bază de date cu referințe care include o listă a modificărilor aduse oricărei legi sau decret
- legi și decrete în limba sami.

Traducerile legilor și decretelor din Finlanda (în principal în limba engleză) se află într-o singură bază de date. Textele originale ale legilor și decretelor se află în baze de date separate. Cele mai recente legi se găsesc în forma electronică a Monitorului Oficial al Finlandei.

În Finlex, jurisprudența este alcătuită din zece baze de date. Acestea includ precedentele stabilite de Curtea Supremă și cazurile Curții Supreme Administrative, ale curților de apel, ale instanțelor administrative și ale instanțelor speciale.

Alte baze de date din Finlex includ tratate internaționale, legislația secundară și proiectele de legi din partea guvernului.

Accesul la baza de date este gratuit.

Alte baze de date

În plus față de Finlex, în Finlanda sunt, de asemenea, disponibile baze de date cu legislație, jurisprudență, proiecte de legi din partea guvernului și literatură juridică. [Edilex](#) și [Suomen laki](#) oferă servicii complete online de informații juridice. Atât Edilex și Suomen laki conțin baze de date cu legislația națională, jurisprudență și alte tipuri de materiale. Este necesară abonarea pentru a beneficia de majoritatea serviciilor. WSOYPro este cel de al treilea serviciu comercial de informații juridice din Finlanda. Majoritatea materialelor sunt disponibile numai abonaților.

■ Ultima actualizare: 19/05/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.